

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1105

18.05.2024 (135)

Michael Kühnen

A második forradalom II. kötet: A népi állam

2. rész

A béke

A nemzetiszocializmus a béke!

A demokraták és a bolsevisták egyetlen más kifejezést sem használtak olyan mértékben, mint a "béke" és a "békepolitika". Ez valószínűleg annak köszönhető, hogy a "demokrácia és az emberiség keresztes lovagjainak", a második világháború szövetségeseinek és német kiszolgálóinak még kezdetlegesen sem sikerült a béke rendjét kialakítani és a Németország elleni háborút befejezni. Annál többet beszélnek róla és próbálják bizonygatni Európa népeinek, hogy több mint harminc éve béke van.

Ez erkölcsileg és jogilag is helytelen. Amíg Európa és Németország - a kontinens szíve - megosztott és idegen uraknak kiszolgáltatott, addig nem lehet békéről beszélni.

Nemcsak a német nép, hanem Európa összes nemzete többé-kevésbé függ a két szuperhatalomtól, és nem engedik, hogy szabad önrendelkezéssel alakítsák jövőjüket. A szörnyű, vérvő határ Németország közepén és a határvidékek kirablása, amelyek együttesen a birodalom területének mintegy negyedét teszik ki, természetesen még fájdalmasabb Németország számára, mint más népek helyzete.

Együttérzésünk azonban mindenekelőtt azoknak szól, akiket a nemzethalál fenyeget - mint például a balti népek és az ukrán nemzet. Itt békéről beszélni gúnyos cinizmus, a kelet és nyugat elnyomott népeinek arcucsapása.

Amíg az igazságosság és a szabadság nem biztosított Európa minden nemzete számára, addig egy olyan háború utáni rendben élünk, amely nem egy békeszerződésre, hanem az 1945-ös fegyverszüneti megállapodásokra vezethető vissza. A német szabadságmozgalom célja, hogy egy igazi béke rendet teremtsen Európában, és így a szerencsétlen háború utáni rendet egy occidentális-etnikai Új Rendszerrel váltsa fel egész Európában!

A nemzetiszocializmus a béke!

Az erkölcsi oldal is megfelel a jogi helyzetnek:

A reménytelen katonai fejlődésre való tekintettel a német Wehrmacht 1945. május 8-án letette a fegyvert. Ez a kapituláció csak az ellenségeskedések befejezésére terjedt ki, és nem érintette sem a Nagynémet Birodalom létét, sem annak belső rendjét.

A Führer által kinevezett birodalmi elnököt, Dönitz nagyadmirálist és kormányát a szövetségesek de facto uralkodóként ismerték el: A szövetségesek nem ragaszkodtak a frontegységek egyéni kapitulációjához, hanem az általános kapituláció részleteiről a Wehrmacht legfelsőbb parancsnokságával tárgyaltak, amely a birodalmi kormánynak volt alárendelve.

A Wehrmacht feltétel nélküli megadásának eredménye a birodalom területének teljes megszállása volt a négy szövetséges győztes hatalom által. Még ez a lépés sem változtatott a Birodalom és kormányának jogi helyzetén, amely addig is széleskörű ellenőrzés alatt állt, és amelynek döntéseit katonai és közigazgatási szervek is végrehajtották. A megszállási uralom és a néhány héttel később bekövetkezett törvénytelen letartóztatás csupán megakadályozta, hogy a Dönitz nagyadmirális vezette birodalmi kormány ténylegesen kormányzati tevékenységet gyakoroljon.

Fontos szem előtt tartani, hogy a megszálló hatalmak hatalomátvételének, a Birodalom felosztásának, az Ostmark és más határvidéki tartományok szétválasztásának, valamint az ezt követő demokratikus és bolsevik árnyékkormány felállításának az adott megszállási övezetekben sok köze van a hatalomhoz és az erőhöz, de kevés köze van a nemzetközi joghoz, és egyáltalán semmi köze egy nép szabadságához, hogy saját belső rendjét alakítsa.

A törvényes kormány letartóztatásának példátlan banditizmusa és a hatalom önkényes átvétele a megszálló erők által egy olyan országban, amely csupán katonailag kapitulált, nem jogteremtő aktus, hanem a nemzetközi jog egyértelmű

megsértése. Ebből következik:

"MINDEN HÁBORÚ UTÁNI NÉMET KORMÁNY A BRD, DDR ÉS BR/AUSTRIA TERÜLETÉN TÖRVÉNYTELEN VOLT ÉS VAN! "

A Nagynémet Birodalom egyetlen legitim képviselője Dönitz birodalmi elnök, aki soha nem mondott le, és soha nem ismerte el a győztesek háború utáni rendjét.

A Nagynémet Birodalom lényegében három pilléren nyugodott:

A DIE WEHRMACHT 1945-ben feltétel nélkül megadta magát. Egy kísérletnek - például egy vérfarkas földalatti szervezetként -, hogy ezt a fegyverszünetet felrúgják, nem lett volna esélye.

A REICHKORMÁNYZAT, mint az állami szervezet központja, a Führer halála után Dönitz nagyadmirálisra szállt. Ez utóbbi tehát még mindig - lemondásáig vagy haláláig - a Nagynémet Birodalom jogi államfője, de kora miatt már nem vesz részt a Németországért folytatott politikai küzdelemben. Nem emelt azonban kifogást, amikor a Német Reichstag elnöke és a "Freiheitsbewegung Deutsches Reich" vezetője, Manfred Röder elvtárs átvette a birodalom államjogi képviselőtét. Csak a jövő fogja megmondani, hogy ez a lépés ésszerű volt-e.

Az NSDAP-ot a párt és az állam egységéről szóló törvény a nemzet egyedüli politikai akaratóvá nyilvánította. A mozgalom így ma is a nép és a birodalom korlátlan és jogos szószólója.

Természetesen ezeknek a jogi megfontolásoknak csak korlátozott értékük van a Nagy-Németországért folytatott politikai küzdelem szempontjából. Hasznos azonban folyamatosan emlékeztetni magunkat arra, hogy a háború utáni megszálló német rezsimnek alapjai keleten és nyugaton milyen törékenyek a nemzetközi jog szerint, és hogy miért harcolunk a megszálló államok ellen.

Mi nemzetiszocialisták követeljük a háború utáni időszak végét!

A háború utáni időszak vége, ez konkrétan azt jelenti:

☐ A náci tilalom feloldása,

☐ A Nagynémet Birodalom cselekvőképességének helyreállítása,

☐ a német nemzet területi integritásának és nemzeti szuverenitásának törvényen kívül helyezése és a béketárgyalások azonnali megkezdése egy olyan páneurópai békeszerződés megkötése céljából, amely lehetővé teszi a népek biztonságos és szabad együttélését, és amely nem állja útját a szükséges, völkisch-rasszista Új

Rendnek.

A nemzetiszocializmus a béke!

Valójában a német szabadságmozgalom az egyetlen politikai csoportosulás hazánkban, amely komolyan gondolja a "békepolitika" jelszavát. A békepolitika a háború utáni rend leküzdésére tett kísérlet!

A békeszerződés megkötésének az a célja, hogy a nyugati nemzetek valódi megbékélését a jog és a szabadság alapján valósítsa meg. Csak egy ilyen békepolitika vethet véget a Németország elleni második világháborúnak, és adhatja meg a bizonyosságot, hogy soha többé nem lesz testvérháború Európában.

A nemzetiszocializmus a béke!

Ezért a "demokrácia" és az "emberség" kifejezések hírnökeinek, a "nemzetközi jog nagy lovagjainak" szaván fogjuk. Felszólítjuk a volt ellenséges hatalmakat és kollaboránsaikat: *"Ismerjétek el a német szabadságmozgalmat a német nemzet képviselőjeként, és kössünk békét a jog és a szabadság jegyében! Nem rajtunk, nemzetiszocialistákon múlik, hogy Németország még mindig megosztott, és hogy Európa csak erőszakon alapuló békét ismert, nem pedig valódi békét!"*

A nemzeti szabadságharcosok és Európa népei már régóta egységben vannak. Azt mondják: *"Soha többé háborút a fehér népek között! Mi békét akarunk!"*

Ha a demokraták és a bolsevikok nem hajlandók lemondani a háború utáni erőszakos módszerekről és tiszteletben tartani a nemzetközi jogot, akkor a szabadságharcosok - Európa nemzetiszocialistái, nemzetiszocialistái és fasisztái - elsöpörik őket és megteremtik a nemzetek békéjét!

A nemzetiszocializmus a béke!

Világhatalom és világpolitika

A nacionalizmus világszerte növekvő erői felbomlasztják a kétpólusú világrendet, a Föld felosztását a szuperhatalmak, az USA és a Szovjetunió között. Új hatalmi blokkok alakulnak ki, nagy nemzetek ébrednek - Kína, Arábia és Brazília csak néhány példa lehet. Számunkra ez a fejlődés három előnnyel jár:

A világ megosztottságának megszűnése a régi hatalmi blokkok fellazulásához vezet, és az újonnan feltörekvő világhatalmakkal való szövetség növeli a "harmadik út" semleges politikájának esélyeit Németország és Európa

megosztottságának leküzdésére.

Az új hatalmak már nem tartoznak a második világháború győztes rendjéhez. Elfogulatlanul, sőt részben barátságosan közelednek Németországhoz. Növekvő jelentőségük a győztes hatalmak, az USA és a Szovjetunió hatalmát sújtja, és lazítja azt a fojtogató szorítást, amelyben népünket évtizedekig tartották. A győztes hatalmak, Nagy-Britannia és Franciaország már visszasüllyedtek a történelem sötétjébe, és nem fogják megakadályozni Németország újjászületését.

Az új hatalmak többnyire el nem köteleztként határozzák meg magukat, lehetséges partnerek egy nacionalista világfrontban, amelynek antidemokratikusnak, antikommunistának és anticionistának kell tekintenie magát. A nemzetiszocialista Németország képes lesz értelmesen beilleszkedni ebbe a világfrontba. Itt látjuk a német világpolitika alapjait.

A lehetséges szövetségesek nevének megemlítése ebben az összefüggésben természetesen nem jelenti a jövőbeli német külpolitika irányultságának előrevetítését, és nem jelenti azt az állítást sem, hogy ezek az államok jelenlegi állam- és kormányformájukban már készen állnának egy ilyen politikára. Valami más a döntő:

A nemzetiszocialista népi államnak az el nem kötelezettek vezető hatalmává kell válnia, és részt kell vennie egy olyan nacionalista világfrontban, amely elsöpörné a háború utáni rendet, és amely a nemzeti és faji alapokon nyugvó népek közösségének előfutárának tekinthető.

Németország tehát ismét részt vesz a világpolitika alakításában.

Németország olyan világhatalom, amely nem meri jelentős hatalmát a nemzeti érdekek érvényesítésére használni. Ezen változtatni fogunk. Nem várhatunk arra, hogy más hatalmak a céljainknak megfelelő módon cselekedjenek. Mi magunk fogunk cselekedni!

Habitat

Hosszú távon csak azok az államok folytathatnak világhatalmi politikát, amelyeknek elegendő életterük van. Az élettér azonban nem egyszerűen egy nagy terület feletti uralmat jelent, ahogyan azt Mussolini értette, aki birodalmi ambícióiban "sivatagokat gyűjtött" Olaszország számára Észak-Afrikában és Abesszíniában. A Lebensraum inkább azt jelenti:

- Biztosított élelmiszerbázis: Egy világhatalomnak képesnek kell lennie arra, hogy

szükség esetén táplálja magát. Nem szabad kitennie magát annak a veszélynek, hogy egy blokádnál életidegében találja el. Hogy ez mennyire pusztító lehet, azt jól mutatja a Német Birodalomnak az antant hatalmak által az első világháborúban alkalmazott blokádját, amely jelentősen hozzájárult a hazai front széteséséhez.

- Biztosított nyersanyagbázis: Ami az élelmiszerekre vonatkozik, azt szinte még nagyobb mértékben kell figyelembe venni a nyersanyagellátásban. Itt is lehetővé kell tenni az önellátást vagy a legfontosabb nyersanyagokhoz való biztonságos hozzáférést legalább a belátható jövőben.

- Biztosított népességbázis: Egy világhatalomnak ma is kellően nagy népességgel kell rendelkeznie.

A második világháború keleti és afrikai frontjain a háború szempontjából döntő jelentőségű lett volna az a hatalmas stratégiai csipeszmozgás, amelyben a kaukázusi hadsereg és az Afrika Korps török földön találkozott volna. De egy 80 milliós nemzet erői erre még a legnagyobb feszültség mellett sem voltak elegendők. Így a Keleti Front a Kaukázusban, az Afrika Korps pedig Egyiptom előtt maradt.

Ha tehát Németország be akar kerülni a világhatalmak körébe, akkor olyan uralmi szférát kell szereznie, amely lehetővé teszi legalább 100 millió német önellátását az élelmiszer- és nyersanyagsektorban.

Adolf Hitler ezt már korán felismerte, és ebben rejlik a Nagynémet Birodalom keleti terjeszkedésének elkerülhetetlensége. Nemcsak a nemzetiszocialista világnézet és a bolsevik ideológia között állt fenn a végzetes "vagy - vagy", hanem a német és a szovjet világhatalom közötti világtörténelmi döntés is. A Nyugat bűnös vakságának következménye, amely ostoba, antifasiszta téveszméjében, ahelyett, hogy hátat fordított volna nekünk, még a bolsevizmussal is szövetkezett, hogy a Szovjetunió világhatalommá nőtt és az egész világ szabadságát fenyegeti.

Nekünk, az új nemzedék nemzetiszocialistáinak radikális következtetéseket kell levonnunk a világhatalomért folyó küzdelem kimeneteléből:

A Brit Birodalom és az Egyesült Államok viselkedése a második világháború alatt azt mutatja, hogy a nyugati rendszerekkel való antikommunista egységfront reménye hiú ábránd. Pontosán erre az illúzióra épült azonban az egész nemzetiszocialista keleti terjeszkedési politika, amely a Szovjetuniót "Német Indiává" akarta tenni, és számított a birodalom semlegességére. A Németországgal szembeni brit és amerikai politika téves megítélése vezetett a két- és többfrontos háborúhoz, amely a cionista és reakciós-szabaddkőműves machinációkkal együtt felelős volt a vereségünkért.

Erre ma csak a Nyugat rendszereivel szembeni határozott front és a germán és szláv népek közötti megbékélés és szoros együttműködés lehet a válasz!

A nemzetiszocializmus lemond a keleti terjeszkedés gondolatáról!

Területi igényeink Keleten az 1939.9.1-i határokig korlátozódnak. A keleti terjeszkedésről való lemondás természetesen nem jelenti azt, hogy most a szükséges életteret nyugaton vagy máshol akarjuk meghódítani.

Az erőszakos hódítások és a fehér polgárháborúk ideje éppúgy lejárt, mint a nagy gyarmatbirodalmaké. Legfeljebb az a kérdés marad, hogy a fekete-afrikai államok nem bizonyították-e kellőképpen, hogy képtelenek önmaguk kormányzására és függetlenségük kivívására. De Németország még Afrikában sem tud többé életteret meghódítani sem a Nyugat, sem a Kelet támogatása nélkül. És ehhez még akkor is költséges haditengerészetre lenne szükség, ami nem áll a német politika érdekében.

A világhatalmi pozícióról való lemondás Németország feladatának elárulása lenne a világban, és az árja faj végének kezdete Európában. Csak a germán népeknek, a fehér faj törzsnépének volt hatalmuk a fehér faj megmentésére, a faji harc megnyerésére és egy új világrend kialakítására. Másrészt nekünk, nemzetiszocialistáknak nem érdekünk a fehér népek közötti újbóli testvérharc, amely fajunknak az utolsó hatalmi pozícióiba is kerülne és Németországot teljesen eltörölné. Most azonban törvényes határaink, az 1939.9.1-i Nagynémet Birodalom egyszerűen nem elegendő életteret biztosítanak az akkor legalább 100 millió német autarkijának biztosítására.

Ezért itt a fiatal nemzedék nemzetiszocializmusának új, önálló feladatát ismerjük fel, amely, bár továbbra is az életért folytatott harc törvényei szerint küzd a németek számára elegendő életteret biztosítani, nyilvánvalóan új utakat kell járnia.

A szükséges élettér az egész mediterrán térségre kiterjed, azaz egész Európára, Törökországra, Iránra és egész Arábiára - más szóval, egy kiterjesztett Imperium Romanumra!

